

לידה קטנה מנווה עז, מין שכונה הצייכרית כפאתי פתחתקוה, מגיעה עם המשפחה לפראג. האב ממלא שם שליליות. בכיסוי של מעמד דיפלומאטי, מטפל בעליית יהודים. פספורטים, ויזות, כל מה שנחוץ. יש לו דיים טובות, לקארול יערון. מהגלי הבלונדיני דרד, מדי היא הבת של אבא. האב אהב את יופיה. בריג'ט בארדו, זה כינוי החיבה. מדי מנגנת, ורקדת באלט. הסנטר של מדי הוא עוגדתקוה המשפחתי. אבא חולם על פנטרנית רגולה. עוד פנינה ולצמן.

הכל היה יפה, שיגרתו, שקט ומוגן - עד הקרע. הקרע, אומרת מדי, התחיל בגיל 16. במקביל עם הזמרת מחלתו של אבא. סוכרת. האינסולין ציזית לחשו לי את זה עוד קודם. כילדה, הרגשתי שזה ייגמר רע. תחושה של קטסטרופה מתקרבת. אתה יודע אך ילדים מרגישים מראש, שזה ייגמר בכבי.

אותנו גידלו במודעות, שהמשפחה זה הרבר הכי חשוב. כולם בשביל אחו, אחר בשביל כולם. יישות מגובשת. זה התחיל בהרחקות מהמשפחה. נעלתי את עצמי בחור. מי ראה אצלנו כזה רבר. ההרחקות ההמירה ככל שהזמרת מחלתו של אבא. חוליה אחרי חוליה. ככל שחלה ונחלש, דמותו הסמכותית התמוטטה. ככל שהתמוטטה, כך אני התרחקתי. כשאבא גסס, כבר לא הייתי שם. הייתי רחוקה בתל אביב. מחפשת לעצמי במודע פלאנטה השתייכותית אחרת. ההלם האמיתי היה כשהבנתי שזה רציני, שאבא עומד להסתלק מן העולם. עם האשמה הזו, שאני, הבכורה, האחובה, לא הייתי ליד מיטתו בזמן גסיסתו, אני חיה עד היום.

אבל, טבעו של סיפור מתמשך, שהוא צומח מתוך עצמו לגובה וגם מצמיח ייחורים. כך גם סיפורה של מדי, המסופר בחר הקטן של "וכרונות". בכל יום נוסף, יש פחות אבא ויותר מדי. האלמנט האישי מתחוק, על-חשבון האב. בכל הצגה היא מגלה דברים חדשים. תיבת מנורה שנפתחה, מוציאה מתוכה דברים מוזרים. לא רק את אבא. כל חוויה, כל התנסות, אפילו מאתמול, עשויה להיכנס להצגה. נשארות רק הקונוונציות רטיות על העיניים. פיזאמה, מיבטא ציבי, פצורטה. בסך-הכל, אני עושה ואומרת מה שבא לי. פותחת ריונים חדשים, היזכריות חדשות. סטימולאציות לרברים שקורים בהווה. תבוא בעוד שלוש שנים, היא אומרת, לא תכיר את ההצגה. זה הופך למין יומן אישי. רק שזו לא מחברת, זו הצגה. גם הודר משתנה. מתמלא. כל יום מתווספים תפיצים פרטיים, מתנות.

- איך את קוראת למה שאת עושה. תפקיד?
אין תפקיד. התפקיד זה אני. זו דמות שאני יוצרת, מרתחלה ועד הסוף. אני לא עוברת שום תהליכים מקובלים של שחקן. מה שאני עושה, זה נעשה בלי שום התערבות חיצונית כופה. בלי שום טקסט. זו, לכן, אני לא רואה את עצמי עושה סוג שונה של תיאטרון.

מלכו דהיי מעיין, היתה לה עוד בימאית אחת: נטע פלוצקי. פלוצקי היא אמנית תיאטרון אינדיבידואליסטית, שחורה מיפאן עם השקפת-עולם המנסה לגבש שפה חדשה. ויש עוד דמות אחת: אמיר אוריין, שעושה, מעבר לדימוי כמבקר אלים למדי, גם תיאטרון קטן, בעל יחוד משלו.

אבל, דהיי מעיין הוא דרמות המרכזית. הכירה אותו באוניברסיטה, בחוג לתיאטרון. לא חשבה להיות שחקנית. לא להאמין, למראה חיתי-במה כליכך טבעות. למדה במגמה חינוכית. כל מה שהיא רצתה זה ללמד, להדריך. וזה מה שהיא עשתה הרבה זמן. ראיית את 'בית קברות למכונות' של אראבאל, שדודי ביים. התאהבתי בעבודה. אמרתי לעצמי: לא הייתי עושה תיאטרון, בריק תיאטרון כזה הייתי רוצה לעשות. התאהבתי בעבודה, לפני שהתאהבתי בבניארם. האיש הזה מימש בשבילי פנטאזיות, רמיונות. 'הקוסם שלי', קראתי לו.

כאמתי לראות את העבודה שלו עם שחקנים שלא הכינו מה שהוא מרבר אליהם. מה שהוא רוצה מהם. עברתי איתו את החתונות השחורות שלו עם המיסטר. גם בלי הרומאן, יש בינינו כימיה מקצועית.

כאמור, לא באה לעכו כשחקנית. בהפקה הראשונה, 'זינה פראג', על פסקא, השתלבה כמוסיקאית. אחר-כך, זה התפתח לדמות שנתפסה כפקא השחור, המוות.

עניין המשחק היה, כנראה, משוה ררום אך קיים. מהאב קיבלה מסרים אמנותיים עקיפים. היא רקדה באלט. פנטרנית מוכשרת, שלא רצתה לנגן. לא נהייתה פנינה ולצמן. בעלת שמיעה אבסולוטית, שלא מקובל עליה עד היום שחקן שמזויף בשמיעה. גם בעלת מודעות גופנית גבוהה. חונכה מהבית לראות בגופה בעל-ברית. היא כבושר גופני אדי. ואגב, אין לה שום בעייה לחשוף את גופה, אם היא רואה צורך בזה כדי לעשות את שלה יותר טוב ויותר שלם. אינה מבינה את ההשקפה הגורסת שהגוף הוא משא מביש, שיש להסתירו. חוכמה, עם גוף כמו שלה.

בינתיים, 'וכרונות דוד שני' ממשיך לחיות. כל יום חמישי, בשמונה וחצי, בעכו. מדי, עוד אוכיעה חברים ועורב מטורף ושיכור בשם אליוט.

סמדר, קלוזר אפ, מותך המופע, 'וכרונות דוד שני בחיק העיר העתיקה'. רטיות עיניים, פיזאמה, מיבטא ציבי, פצורטה צילום: גדי דגון